

[Svend Erik Hovmand]

mindre. Der er sket nogle omprioriteringer, ja vel. Vi har fået færre børn og flere ældre, men totalt set er den kommunale service under ét ikke forringet, snarere tværtimod. Amternes og kommunernes bidrag til genopretningen er altså gennemført, uden at borgerne har betalt regningen i form af ringere service.

Jeg tror, de fleste på denne baggrund har svært ved at deltage i forargelsen over, at amterne og kommunerne har måttet yde deres del af den fælles indsats, og jeg tror specielt, man har svært ved at forstå bebrejdelserne fra socialdemokratiets side. Socialdemokratiske regeringer har gennem tiderne foretaget adskillige indgreb over for amter og kommuner – ganske vist uden større virkning – og så sent som få dage før man gav op for tre år siden, bebudede man et nyt indgreb i kommunernes bloktilskud af størrelsesordenen 6 mia kr. de følgende to år.

Socialdemokratiet spørger nu, om regeringen agter at foretage indgreb over for amter og kommuner i det kommende budgetår. Regeringens svar er meget realistisk: lad os nu først se de endelige tal. Meget tyder på, at man har overskredet den henstilling, regeringen har givet med tilslutning fra de kommunale organisationer, med nogle få procent, men selv om det skulle vise sig, skal man ikke forvente, at regeringen vil pålægge kommunerne en straf, fordi de har overtrådt et eller andet forbud. Det er slet ikke det, det drejer sig om.

Det, det drejer sig om, er, at vi har et fælles ansvar for at genoprette det danske samfund, for at holde de offentlige udgifter i ro, for at sikre fortsat lav inflation og for at få nedbragt arbejdsløsheden permanent. Den endelige vurdering vil derfor bero på en samlet afvejning af, hvad samfundsøkonomien kan bære. Ingen kan være tjent med, at vi taber den økonomiske genopretning på gulvet. Her har både staten, amterne og kommunerne en fælles interesse med borgerne. Det burde socialdemokratiet også have.

I venstre er vi kede af, at økonomien var kørt sådan af sporet for tre år siden, at det var nødvendigt at inddrage amter og kommuner i den fælles genopretningspolitik. Men til gengæld glæder vi os med titusinder af lønmodtagere og selvstændige over, at vi nu kan begynde at høste frugterne af den fælles indsats i form af faldende arbejdsløs-

hed, lavere inflation og et stort set uændret højt kommunalt serviceniveau.

Vi ved, at det har været besværligt at være lokalpolitiker i denne valgperiode, men vi ved også, at det har været besværet værd. Uden den indsats, amterne og kommunerne har bidraget med, ville vi ikke have opnået de positive resultater, vi kan pege på i dag. Derfor er der faktisk grund til at takke de amts- og kommunalpolitikere landet over, der viste forståelse for en fælles indsats, og der er grund til at understrege, at det nu gælder om at fastholde kursen, sådan at vi kan få en varig genopretning af det danske samfund. Vi kan nu se lyset for enden af tunnelen. Fortsætter vi i samme retning, vil de nylvalgte kommunalpolitikere opleve, at vi har løst de store balanceproblemer i dansk økonomi inden slutningen af deres valgperiode. Det synes jeg faktisk er et fornemt mål at sætte sig for enhver, der vil yde en indsats og tage et medansvar for de kommende års udvikling.

Lad mig så hæfte mig ved påstanden om, at regeringen har beskåret kommunernes handlefrihed. Det er virkelig en påstand, der vender tingene på hovedet.

Sagen er, at dengang arbejdsløsheden, inflationen og renten steg og steg – med det resultat, at virksomhederne lukkede på stribe – fik ikke alene kommunerne, men også borgerne og virksomhederne virkelig beskåret deres handlefrihed. Sådan er det ikke i dag. I dag har regeringen sikret, at kommunerne under ét kan fastholde deres aktiviteter uændret med uændret skat. Herved realiseres den genopretning, der er forudsætningen for, at vi alle sammen kan få en større økonomisk handlefrihed. Samtidig har regeringen på en række områder gennemført decentralisering af beslutninger, forenklinger af de regler, der alt for længe har virket som snærende bånd på det nære samfund.

Jeg vil til sidst bare nævne nogle få eksempler; tiden levner mig ikke mulighed for at gå i dybden: lempelser i by- og landzone-loven, større fleksibilitet i børnepasningsmuligheder og i ældrepolitikken, ophævelse af statslig godkendelse af skole- og sygehusplaner, friere skolevalg, friere udvalgsstruktur, større frihed i løn- og personalepolitikken, statsgymnasiernes overgang til amterne, større frihed og mere decentralisering i de kommunale budgetter, forenklinger og hurtigere